NEUVOSTON PÄÄTÖS,

tehty 22 päivänä joulukuuta 2003,

yhteisen konsuliohjeiston V osan 1.4 kohdan ja yhteisen käsikirjan I osan 4.1.2 kohdan muuttamisesta matkasairausvakuutustodistuksen sisällyttämiseksi niiden asiakirjojen joukkoon, joita vaaditaan yhtenäisen maahantuloviisumin myöntämiseksi

(2004/17/EY)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon täytäntöönpanovallan varaamisesta neuvostolle viisumihakemusten käsittelyä koskevien tiettyjen yksityiskohtaisten määräysten ja käytännön menettelytapojen osalta 24 päivänä huhtikuuta 2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 789/2001 [1],

ottaa huomioon täytäntöönpanovallan pidättämisestä neuvostolle rajatarkastusten ja -valvonnan toteuttamista koskevien tiettyjen yksityiskohtaisten määräysten ja käytännön menettelytapojen osalta 24 päivänä huhtikuuta 2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 790/2001 [2],

ottaa huomioon Helleenien tasavallan aloitteen,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Tampereen Eurooppa-neuvosto korosti päätelmiensä 22 kohdassa, että ”viisumeja ja vääriä asiakirjoja koskevaa yhteistä ja aktiivista politiikkaa tulee kehittää edelleen ja tiivistää kolmansissa maissa sijaitsevien Euroopan unionin konsulaattien välistä yhteistyötä...”.

(2) Keskeinen edellytys viisumien myöntämistä koskevalle yhteiselle politiikalle on erityisesti viisumihakemusten tueksi esitettäviä toimeentuloon liittyviä asiakirjoja koskevien ehtojen mahdollisimman täydellinen yhdenmukaistaminen.

(3) Viisumia hakevien henkilöiden on niiden asiakirjojen lisäksi, jotka heidän on esitettävä, voitava todistaa, että heillä on henkilökohtainen tai ryhmämatkavakuutus, joka kattaa mahdollisesta kotimaahan palauttamisesta lääketieteellisistä syistä, hätätilanteessa annettavasta lääkehoidosta ja/tai sairaalahoidosta aiheutuvat kulut sinä aikana, kun he oleskelevat Schengenin säännöstöä täysimääräisesti soveltavien jäsenvaltioiden alueella.

(4) Viisumia hakevien henkilöiden olisi periaatteessa otettava vakuutus asuinvaltiossaan. Jos tämä ei ole mahdollista, heidän olisi pyrittävä saamaan vakuutus jossain muussa maassa.

(5) On kuitenkin syytä säätää mahdollisuudesta poikkeuksiin, joita sovelletaan matkavakuutusta koskevan vaatimuksen osalta diplomaatti-, virkamatka- ja muiden virallisten passien haltijoihin, ja mahdollisuudesta todeta paikallisen konsuliyhteistyön puitteissa, että tiettyjen kolmansien valtioiden kansalaisten ei tarvitse täyttää tätä vaatimusta. Lisäksi hakemusta tutkivan diplomaatti- tai konsuliedustuston olisi voitava luopua tästä vaatimuksesta aiheellisiksi katsomissaan erityistapauksissa.

(6) Viisumitarran kansalliset merkinnät sisältävään osaan olisi suositeltavaa merkitä huomautus, josta käy selvästi ilmi, onko viisuminhaltija vapautettu matkavakuutusta koskevasta vaatimuksesta. Yhteistä käsikirjaa olisi muutettava lisäämällä määräys siitä, että jos viisuminhaltija ei voi rajanylityspaikalla todistaa, että hänellä on vakuutus, asiasta vastaavan viranomaisen on tarkistettava, onko mainittu huomautus tehty.

(7) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn, Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän päätöksen tekemiseen eikä päätös sido Tanskaa eikä sitä sovelleta siihen. Koska tämä päätös perustuu Schengenin säännöstöön Euroopan yhteisön perustamissopimuksen kolmannen osan IV osaston määräysten mukaisesti, Tanska päättää edellä mainitun pöytäkirjan 5 artiklan mukaisesti kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun neuvosto on tehnyt tämän päätöksen, saattaako se päätöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään.

(8) Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan osalta tämä päätös merkitsee Euroopan unionin neuvoston sekä Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan välisessä, viimeksi mainittujen osallistumisesta Schengenin säännöstön täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen tehdyssä sopimuksessa [3] tarkoitettujen Schengenin säännöstön niiden määräysten kehittämistä, jotka kuuluvat mainitun sopimuksen yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä tehdyn neuvoston päätöksen 1999/437/EY 1 artiklan A kohdassa tarkoitettuun alaan [4].

[1] EYVL L 116, 26.4.2001, s. 2.
[2] EYVL L 116, 26.4.2001, s. 5.
[3] EYVL L 176, 10.7.1999, s. 36.
[4] EYVL L 176, 10.7.1999, s. 31.

(9) Tämä päätös merkitsee Schengenin säännöstön niiden määräysten kehittämistä, joihin Yhdistynyt kuningaskunta ei osallistu Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan pyynnöstä saada osallistua joihinkin Schengenin säännöstön määräyksiin 29 päivänä toukokuuta 2000 tehdyn neuvoston päätöksen 2000/365/EY ([1]) mukaisesti. Näin ollen Yhdistynyt kuningaskunta ei osallistu tämän päätöksen tekemiseen eikä päätös sido Yhdistynyttä kuningaskuntaa eikä sitä sovelleta siihen.

(10) Tämä päätös merkitsee Schengenin säännöstön niiden määräysten kehittämistä, joihin Irlanti ei osallistu Irlannin pyynnöstä saada osallistua joihinkin Schengenin säännöstön määräyksiin 28 päivänä helmikuuta 2002 tehdyn neuvoston päätöksen 2002/192/EY ([2]) mukaisesti. Näin ollen Irlanti ei osallistu tämän päätöksen tekemiseen eikä päätös sido Irlantia eikä sitä sovelleta siihen.

(11) Tämä päätös on vuoden 2003 liittymisasiakirjan 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu Schengenin säännöstöön perustuva tai muuten siihen liittyvä säädös,

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Lisätään yhteisen konsuliohjeiston V osan 1.4 kohdan toisen kohdan kolmanteen alakohtaan sanojen ”(ks. liite 7)” jälkeen teksti seuraavasti:

”Lisäksi hakijan on lyhytaikaista viisumia tai matkustusviisumia koskevan hakemuksen tueksi osoitettava, että hänellä on riittävä henkilökohtainen tai ryhmämatkavakuutus, joka kattaa lääketieteellisistä syistä kotimaahan palauttamisesta, hätätilanteessa annettavasta lääkehoidosta ja/tai erityisestä sairaalahoidosta mahdollisesti aiheutuvat kulut.

Hakijoiden olisi periaatteessa otettava vakuutus omassa asuinvaltiossaan. Jos tämä ei ole mahdollista, vakuutus olisi pyrittävä hankkimaan jostain toisesta maasta. Jos kutsun esittäjä ottaa hakijalle vakuutuksen, vakuutus olisi otettava kutsun esittäjän asuinvaltiossa.

Vakuutuksen on oltava voimassa kaikkialla Schengenin säännöstöä täysimääräisesti soveltavien jäsenvaltioiden alueella ja koko sen ajan, jonka kyseinen henkilö alueella oleskelee. Vakuutuksen vähimmäismäärän on oltava 30 000 euroa.

Periaatteessa todiste vakuutuksesta on esitettävä viisumin luovuttamisen yhteydessä.

Viisumihakemusta käsittelevä toimivaltainen diplomaatti- tai konsuliedustusto voi päättää, että tämä vaatimus täyttyy tapauksissa, joissa todetaan, että viisuminhakijan ammatillisen tilanteen voidaan olettaa takaavan riittävän vakuutusturvan.

Viisumihakemusta käsittelevät diplomaatti- tai konsuliedustustot voivat tapauskohtaisesti päättää vapauttaa kyseisestä velvollisuudesta diplomaatti-, virkamatka- tai muun virallisen passin haltijat tai jos vapautus suojaa kansallista etua ulkopolitiikan, kehityspolitiikan tai muulla yleisen edun kannalta erittäin tärkeällä alalla.

Matkavakuutuksen todistamisvaatimusta koskevista poikkeuksista voidaan säätää myös silloin, kun paikallisen konsuliyhteistyön puitteissa todetaan, että tiettyjen kolmansien maiden kansalaisten on mahdotonta hankkia kyseistä vakuutusta.

Arvioitaessa, onko vakuutus riittävä, jäsenvaltiot voivat selvittää, ovatko vakuutusyhtiön vastaiset vaateet perittävissä jossain jäsenvaltiossa, Sveitsissä tai Liechtensteinissa.”

2 artikla

Lisätään yhteisen käsikirjan I osan 4.1.2 kohdan loppuun kohta seuraavasti:

”Yhteisen konsuliohjeiston V osan 1.4 kohdan toisen kohdan kolmannen luetelmakohdan mukaisesti hakijan on lyhytaikaista viisumia tai matkustusviisumia koskevan hakemuksen tueksi osoitettava, että hänellä on riittävä henkilökohtainen tai ryhmämatkavakuutus, joka kattaa lääketieteellisistä syistä kotimaahan palauttamisesta, hätätilanteessa annettavasta lääkehoidosta ja/tai erityisestä sairaalahoidosta mahdollisesti aiheutuvat kulut.

Viisumivelvollinen kolmannen maan kansalainen on kuitenkin voitu vapauttaa edellä mainitusta velvollisuudesta. Tässä tapauksessa viisumin myöntänyt diplomaatti- tai konsuliedustusto tai rajatarkastusviranomainen liittää merkinnän ’VAKUUTUSTA EI VAADITA’ viisumitarran kansalliset merkinnät sisältävään osaan.”

3 artikla

Tätä päätöstä sovelletaan 1 päivästä kesäkuuta 2004.

Tämä päätös on osoitettu kaikille jäsenvaltioille Euroopan yhteisön perustamissopimuksen mukaisesti.

Tehty Brysselissä 22 päivänä joulukuuta 2003.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

A. MATTEOLI

([1]) EYVL L 131, 1.6.2000, s. 43.
([2]) EYVL L 64, 7.3.2002, s. 20.